

הדרון

(המשך מעמוד 7)

הסיפור על 40 הקילומטרים, שבו מנסים לטמטם את מוחנו זה המש שנים, אינו עומד בפני שום ביקורת.

קודם כל, ראשי המערך — אף יותר מראשי הליכוד — הכירו היטב את אריאל שרון, הכירו את תפישותיו ותוכניותיו, ולא רק מפני שקראו את העולם הזה. יחד עם אלף ישראליים אחרים, רובם כשיכבת העילית הפוליטית-החברתית, הם ידעו:

החלטת-הממשלה, שעליה הלכו למילחמה, אמנם מדברת על טוחחיתות-חיים, כאמתלה לי מילחמה, אך אינה מזכירה כלל את 40 הקילומטרים.

מי שטוען כיום שהאמין כי מילחמה זו תסתיים בגבול 40 הקילומטרים, מעיד על עצמו שהוא אידיוט.

כבר ביום השלישי או הרביעי של המלחמה ריכרו כמה מראשי המערך (כולל מפ"ם) על הצורך להגיע אל ביירות, וגם השיאו עצות לשם כך. אחר-כך היו עצות לגבי ניתוק המים והחשמל ממאות אלפי הגברים, הנשים והילדים בעיר הנצורה.

נכון, מי שהשיא עצות אינו אחראי כמי שקיבל החלטות. העמדה העלובה של האופוזיציה במלחמה זו אינה משווה את אחריותה לזו של הממשלה. והמלחמה לא היתה פורצת אילו היה המערך בשליטון.

אבל מוטב שראשי המערך יזכרו את עצותיהם, באשר הם סותחים את סיותיהם כיום.

ה אמת הפשוטה היא שהמערך לא היה שותף מלא למלחמה, ולא במיקרה.

המגמות היסודיות של מלחמת-הלבנון לא היו רק פרי האסכולה של הליכוד. הן היו גם פרי האסכולה הבר-סיסית של מפא"י ומפלגת-העבודה. לגבי התפיסות האלה, לא היה כמעט שום הבדל בין דויד בן-גוריון ומנחם בגין. מבחינה זו, ממשלת-בגין לא היתה אלא המשך ישיר לממשלת בן-גוריון.

כבר ב-1955 הציע בן-גוריון — על פי עדותו של משה שרת — להתערב בלבנון ולכונן בה דיקטטורה של הנוצרים. משה ריין הציע למצוא "סרן נוצרי" ולהפכו לדיקטטור. כל זה בי שעה שבגול ישראל-לבנון היה כמעט כמו בגול ארצות-הברית-קנדה, גבול-השלום היחיד של ישראל.

ההתערבות המאסיבית של ישראל בלבנון התחילה בימיה של ממשלת רבין-סרסר. מני מותיה היו זהות עם מגמות שרון לאחרי-כך — להכות את אש"ף על אדמת-הלבנון כדי לחסל, אחת ולתמיד, את הבעיה הפלסטינית.

ך הרי זו הנקודה העיקרית של הדי וויכוח כולו.

לא השאלה מי הוביל את מי באף, לא האגדה של 40 הקילומטרים, לא הפרפורים והבירבורים והקירקורים של ראשי-הליכוד מזה וראשי-המערך מזה.

העיקר הוא: מילחמת-הלבנון לא היתה מין תאונת-דרכים, מין תקלה מיקרית, בגלל אופיו הנפשע של אדם אחד, שרימה עולם וי מלואו.

התפיסה הזאת אמרה שאפשר לחסל את המאויים הלאומיים של עם שלם באמצעות מיבצע צבאי מזהיר. (מיבצע צבאי מסויים זה היה מאורד מאורד לא-מזהיר. על כך לא מצא שרון נכון להרחיב את הדיבור. אך אף אחד מאלופי צה"ל במלחמה זו לא השיג את היעדים הצבאיים שנקבעו לו בזמן שנקבעו לו ואחרים מהם אף לא הגיעו אל יעדיהם כלל.)

תפיסה זו הגדירה את אש"ף, המני הגיות הלאומית של העם הפלסטיני, כ"אירגון מחבלים", ואת שכונת-הפלסטיים — על מאות אלפי תושביהן, גברים, נשים וטף — כ"מחנות מחב"ל לים". משמע: יעדים צבאיים.

תפיסה זו אמרה שאפשר לי חסל את הבעיה הפלסטינית על-ידי "חיפול המוסקרות המדיניות והצבאיות של המחב"ל לים". (מנחם בגין קרא להם, ב"שיבות הממשלה", "המנורי לים".)

תפיסה זו אמרה שיש לתמוך בכל גורם עויין לאש"ף בפרט, ולתנועה הלאומית הערבית בכלל.

תפיסה זו הולידה את מילי-המת-הלבנון, מי שהיה שותף לה, יש לו חלק באחריות לה.

ואין זה כולל רק את הליכוד והי מערך, אלא גם את רוב אמצעי-התיקשורת והעיתונאים, המקללים עכ" שיו את אריאל שרון, ושהיו שמחים להתחלק בפירות המתוקים של ההצלחה.

ש רון הוסיף לתפיסה כללית זו רק רכיב ייחודי אחד משלו. גם רכיב זה השפיע על תוכנון המלחמה. שרון קיווה שהמלחמה תביא לבריחת מאות אלפי הפלסטינים ("מחבלים", בשפתו) מלבנון לסוריה. מכוון שהסוריים אינם יכולים לסבול אובי לוסיה חדשה בזאת בארצם הדי מעורערת, קיווה שרון שהסוריים יגרשו אותה לירדן. ושם, בירדן, היתה צריכה לקום, לפי תפיסת שרון, הרפובליקה הדי פלסטינית, אחרי הפלת המלך חוסיין.

אין ספק ששרון קיווה שראשי אש"ף ייהרגו בביירות. הוא עשה את הכל כדי להגשים מטרה נכספת זו. אך שרון גם היה מוכן לכך שראשי אש"ף יגיעו לירדן, וכי יאסר ערפאת יהפוך שם לנשיא הרפובליקה הפלסטינית החדשה.

כך, הוא קיווה (ועדיין מקווה), יל-בש הסיכסוך הישראלי-פלסטיני לכוש חדש. הוא יהיה למלחמה "רגילה" בין שתי מדינות — ישראל מכאן, פלסטין שמעבר-לירדן מכאן — וניתן יהיה להגיעו סידורים מוסכמים לגבי הגדה המערבית.

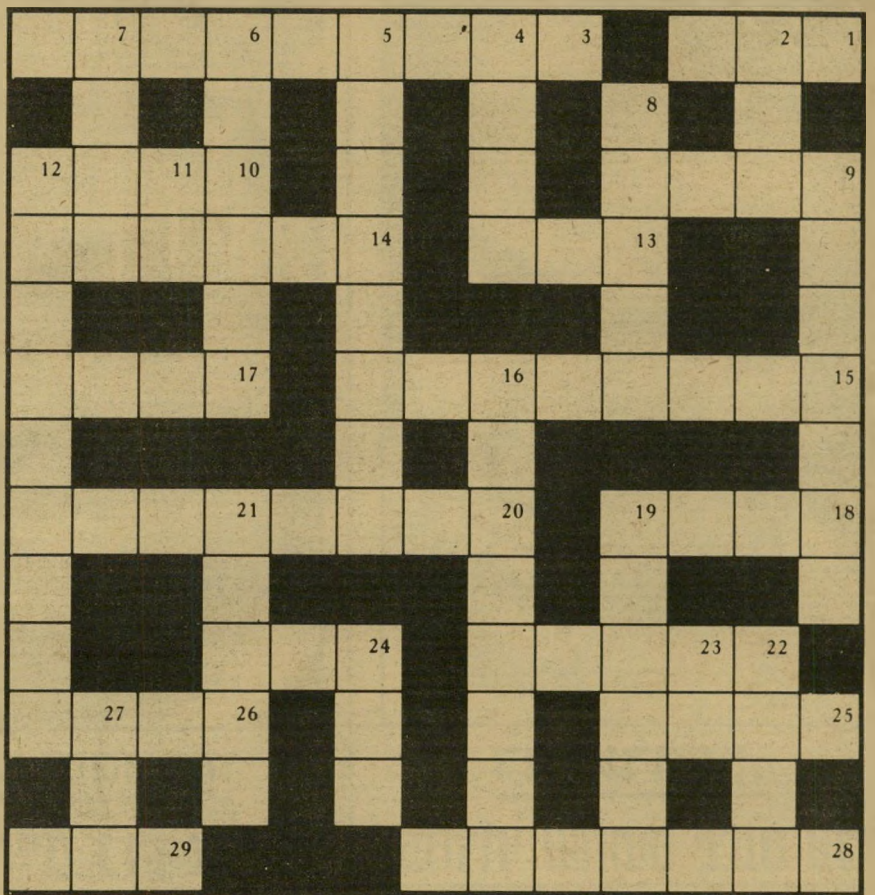
זוהי אוטופיה. אין לה בסיס במציאות הלאומית הפלסטינית. אך היא השפיעה על המלחמה. את התפיסה הזאת לא הביא שרון לממשלה, מפני שהיא נוגדת לגמרי את קו הליכוד.

ל פחות תוצאה חיובית אחת היתה להרצאתו של שרון: הוא העלה את מילחמת-הלבנון שוב על סדר-היום.

העובדות הקשורות במילחמת-הלבנון זה הייבות להתגלות. כולן, הן לא תגלנה על-ידי הרצאה אחת של שרון, המסתמך בלי ספק על עובדות סלקטיביות, ולא על-ידי התי שובות הוועמות של יריביו. חשוב לדעת את העובדות, כדי ש אפשר יהיה להסיק מסקנות ולנהל עליהן דיון אינטליגנטי.

שרון היה צריך להיות הראשון ש ירוש את הקמתה של ועדת-חקירה, ולעמוד על כך באותה העקשנות הדי בלתי-נלאית שבה הוא עומד על השגת מסרות אחרות.

יתכן שאין צורך בוועדת-חקירה ממלכתית, בראשות שופט. אולי מוטב להקים ועי-דתי-היסטוריונים, שתהיה מור-כתב מן המכובדים שבין ראשי-המיקצוע הזה בישראל. זה הזמן, סערת-הרגשות הראשונה שככה. אך הויכוחות עדיין טריים. הדי מיסמכים מצויים כולם. האנשים חיים — חוץ ממי שנהרגו. אסור לעבור לסדר-היום על קיבורותיהם של 650 הרוגים ישראלים, ואלפי אחרים. רמם עדיין זועק מן האדמה.

- מאונך**
- 2 אלישע לא הגיע בזמן (3);
 - 4 את התבשית שלה קבלה ממשה (4);
 - 5 "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ" — שחור על גבי לבן (4:4);
 - 6 מה ששלי שלי חוזר ואומר הרוסי השכם והערב (3:3);
- 7 מלחין ראשון כראש הצבא (4);
- 8 עזב את הצאן למען הסיפורה (5);
 - 9 לא מקבלים תשובה בתקופת המלפפונים (4:3);
 - 11 חלקיק הגרעין (2);
 - 12 אביר המחול חי את חיי הרגע כמו מלך (5:4);
 - 16 שולמית אלוני נגד החומר שבגללו סבסטיאן קו נפסל למדליה (4:2,2);
 - 19 תמצאו אותי באות, אחרי שתפתרו את החידה (6);
 - 21 אפשר להשיג הרבה יותר ררך המאפיה (3:2);
 - 22 אמר ששמו קדיש, ובכ"ז-זאת קבעו שזאת מילת גנאי (4);
 - 23 מודה רק בחצי (2);
 - 24 מה שהעלתה המכשפה מן הנהר ברוסיה (3);
 - 27 המשחק הביא גול (3).
- מאונך**
- 1 נכשל גם בריכר השביעי (3);
 - 2 חווה הפרדה עם ברית בתוך

פתרון תשבוצון 2605

אביגיל ינאי

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
 בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (גזקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 5-6-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

1987